

Nicolae Manolescu s-a născut în orașul de munte Râmnicu Vâlcea, la două luni după începerea celui de-al Doilea Război Mondial. Mama sa era profesoară de franceză (profesoara lui Virgil Ierunca), iar tatăl său, Petru Apolzan, profesor de filosofie. A urmat gimnaziul la Sibiu, apoi a început liceul la Râmnicu Vâlcea. A absolvit liceul la Sibiu și a studiat la Facultatea de Filologie a Universității din București (1956- 1962).

În anul 1953, după arestarea părinților săi din motive politice, a fost înfiat de bunicul matern și a luat numele acestuia, Manolescu. Din acest motiv, a fost exmatriculat în 1958, pentru un an, apoi reprimat la intervenția acad. Andrei Oțetea. În 1963 și-a început cariera universitară ca asistent la Catedra de Istoria Literaturii Române a Facultății de Filologie a Universității din București, devenind ulterior asistent (1964-1968), conferențiar (1968-1989), apoi, după 1990, profesor la aceeași catedră. Din 1962 până în 1972 a fost cronicar al revistei Contemporanul, respectiv al revistei România literară, din 1972 până în 1989. A fost coordonatorul antologiei Poezia română modernă.

De la G. Bacovia la Emil Botta (vol. I-II, 1968), respectiv co-autor la manualele de limbă și literatură română pentru toate clasele de liceu (1977 și următorii). Nicolae Manolescu, născut Apolzan, este considerat unul dintre cei mai importanți critici și istorici literari români de după cel de-al Doilea Război Mondial, alături de Eugen Simion, I. Negoieșcu, Lucian Raicu, Mircea Iorgulescu, Laurențiu Ulici, Al. Protopopescu, Cornel Ungureanu și Alex Ștefănescu. Nicolae Manolescu a fost președinte al Uniunii Scriitorilor din România și director al revistei săptămânale „România literară”, dar a activat și în politică în anii '90.

El a fost membru fondator al Alianței Civice, un grup de intelectuali care se opunea prezenței continue a comuniștilor în politica la nivel înalt, și a fost senator de Sibiu în legislatura 1992- 1996. În noiembrie 1996 a candidat fără succes la președinție, iar între 2006 și 2015 a fost ambasador al României la UNESCO. A fost ales membru corespondent al Academiei Române la 24 octombrie 1997, iar la 28 martie 2013 a devenit membru titular al acestui înalt for științific și cultural. A intrat în Uniunea Scriitorilor din România în 1963 și a fost ales președinte în 2005, funcție pe care a deținut-o până la sfârșitul vieții.

Ca urmare a activității culturale și publice, Nicolae Manolescu a fost decorat cu Ordinul Național „Serviciul Credincios” în rang de Mare Cruce, cu Ordinul național „Steaua României” în rang de Mare Cruce (cea mai înaltă distincție a statului român), cu medalia și titlul „Officier de l’Ordre des Arts et des Lettres”, din partea Ministerului Educației Naționale, Învățământului Superior și Cercetării din Franța. Nicolae Manolescu a debutat cu volumul „Literatura română de azi. 1944-1964”, în colaborare cu Dumitru Micu (1965). Au urmat peste 40 de volume.

În noiembrie 2008, Nicolae Manolescu a lansat la Târgul Gaudeamus cartea eveniment „Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură”, un tom de peste 1.500 de pagini și după 25 de ani de cronici și istorie literară. În anul 2020 „Istoria critică...” a fost reeditată. Nicolae Manolescu, profesor la Facultatea de Litere a Universității din București, a fost autorul unei lucrări care „a redefinit critica și istoriografia literară românească în perioada postbelică” (Daniel Cristea Enache).

„Nicolae Manolescu s-a identificat cu literatura română, a fost în permanență în centrul literaturii vii, a fost îndrumător a sute de studenți și doctoranzi, ca profesor, precum și al tinerilor scriitori din mai multe generații. Ca om politic și ziarist de atitudine, a militat pentru democrație și libertate. Prin dispariția lui Nicolae Manolescu [n.n. 23 martie 2024], cultura română suferă o grea, ireparabilă pierdere.” (In memoriam - pagina online a Uniunii Scriitorilor din România)

Florentin Streche

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*